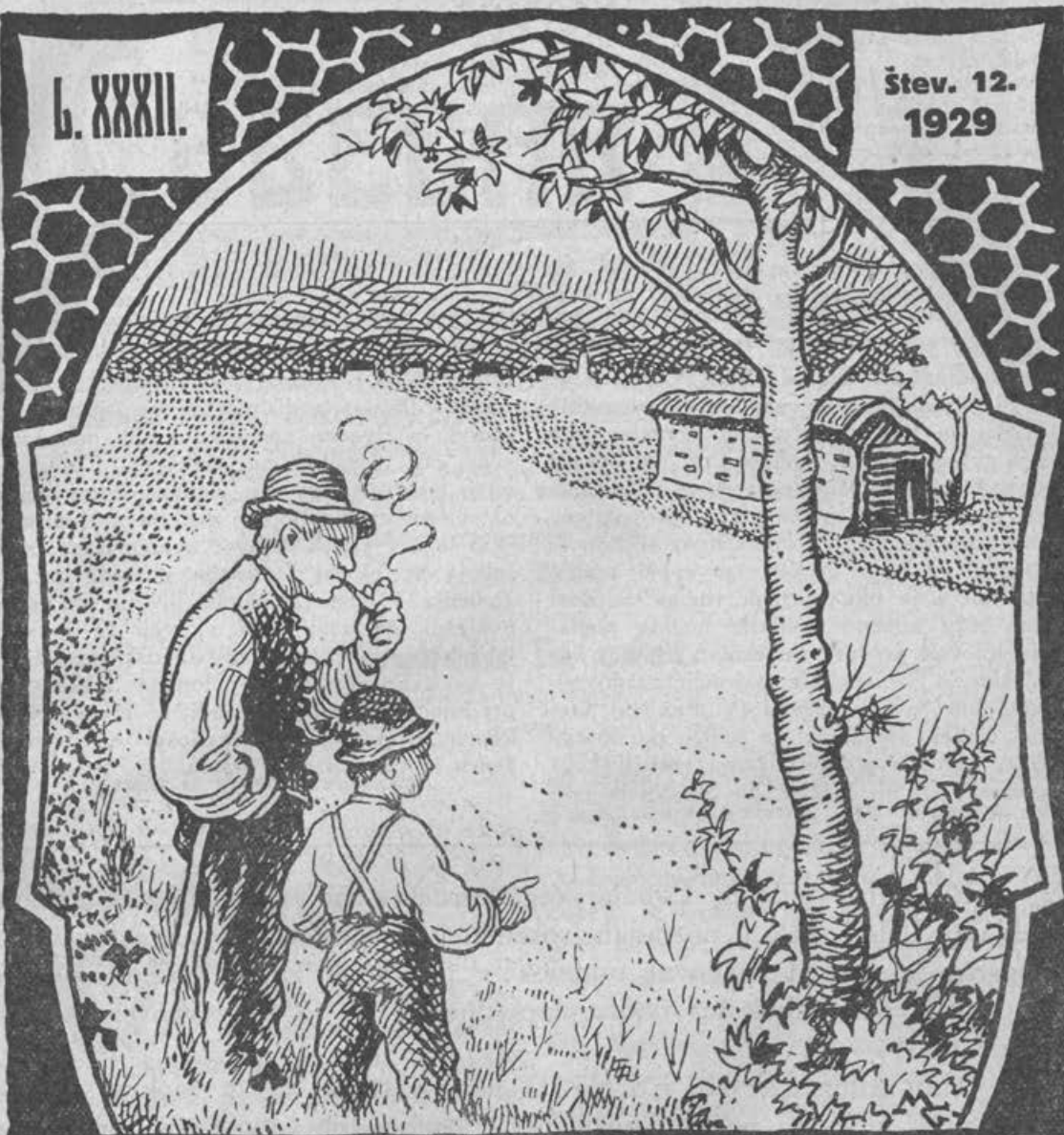

L. XXXII.

Štev. 12.
1929

SLOVENSKI

ČEBELAR

**GLASILO ČEBELARSKEGA DRUŠTVA
ZA SLOVENIJO**

Vsebina:

Čebela in cvet	177	Osuševanje satov	186
V. vseslovanski čebelarški kongres v Pozna- nju na Poljskem	178	Opazovalne postaje	187
Čebelarška razstava v Novem mestu	180	Društvene vesti	189
Prijatelju Jurančiču v odgovor	181	Podružnične vesti	190
Čebelarstvo v Šentjernejski dolini	183	Drobiž	190

Reinmichl: Zagorski zvonovi. — Dr. M. Slavič: Na Sinaj. Ljudska knjižnica, 32. zvezek, v Ljubljani 1929. Založila Jugoslovanska knjižgarna. Str. 234. Cena 30 Din, v platno vezani knjigi 42 Din. Ljudska knjižnica je objavila zadnja leta že celo vrsto prvovrstnih romanov in tudi s pričujočim zvezkom smo dobili v roke ljudsko knjigo. Prvi del obsega preprosto, a vseskozi napeto povest o zidanju cerkve v Zagorju. V ta okvir je vpletena romantična zgodba o Osojnikovem Marku, ki je tvegäl za novo cerkev vso svojo znatno domačijo, a je bila njegova vnema za novi hram božji končno vendarle bogato poplačana. Človek prebere ljubeznivo zgodbo kar v dušku in jo odloži z največjim zadovoljstvom, ker je tudi prevod (V. Pirčeva) vseskozi gladek. Drugi del te knjige pa obsega izredno zanimiv potopis našega vseučiliškega profesorja dr. M. Slaviča po Sinajskem pol-

otoku. O sveti deželi imamo v naši književnosti že več znanih potopisov, toda s Sinaja je menda ta doslej prvi. Pisatelj je prehodil deželo poleti l. 1927. in obiskal zlasti vse kraje, ki so v zvezi s sv. pismom. Ne glede na to, da nas vodi pisatelj po sicer malo znanih, a izredno zanimivih krajih, nam zna svojo pot tudi tako nazorno, pestro in zanimivo predočiti, da mu sledimo z največjim navdušenjem. Ne popiše nam le svetopisemskih krajev samih, temveč imamo jasno pred seboj ves značaj tamošnjih puščav, oaz in življenja v njih. Založnici bi bili od srca hvaležni, če nam poda v svoji že splošno udomačeni in priljubljeni »Ljudski knjižnici« še kaj tako posrečenih potopisov. Kakor vse prejšnje, tako moremo tudi ta zvezek vsakomur priporočati. Dobrodošel bo izobražencu in preprostem bralcu.

Blagovni oddelek Čebelarškega društva ne razpolaga z lastnim osebjem. Vsled nekih notranjih sprememb v poslovanju Jugoslovanske knjižarne je odprt blagovni oddelek v prihodnje za osebni nakup samo vsak ponedeljek in soboto dopoldne od 8—12 in vsako sredo popoldne od 14—18.

Tudi kdor naroči po pošti naj vpošteva, da je večkrat nemogoče takoj odpraviti poštnih pošiljatev. Posebno ob času sezije pride vse na kup; dolžnost uslužbencev pa je drugod in so blagovnemu oddelku na razpolago šele, ko je opravljeno obvezno delo.

Čebelarje prosimo, da prido dajo ves vosek blagovnemu oddelku, da bo mogel ta ugoditi naročilom čebelarjev, ki potrebujejo satnice.

Evskol je pustil blagovni oddelek na novo impregnirati, tako, da rad gori in je zelo poraben in učinkovit.

Čebelarstvo društvo za Slovenijo
Blagovni oddelek - Ljubljana.

GLASILO ČEBELARSKEGA DRUŠTVA ZA SLOVENIJO V LJUBLJANI UREJUJE AVGUST BUKOVEC, LJUBLJANA, GRUBERJEVO NABREŽJE ŠTEV. 14

Sklep za uredništvo 20. dne vsakega meseca. Pisma v društvenih zadevah je naslavljati na „Čebelarsko društvo za Slovenijo v Ljubljani“. Naslov za denarne in blagovne pošiljke (vosek), naročila na čebelarske potrebščine: Blagovni oddelek „Čebelarskega društva za Slovenijo v Ljubljani“, Jugoslov. knjigarna

V Ljubljani, dne 1. decembra 1929. / Številka 12.

Letnik XXXII.

Čebela in cvet.

J. Mayer v Dobu.

(Konec.)

Oglejmo si stvar v številkah.

W mojem okolišu do 4 km je 28 A.-ž. in 36 kranjičev. Vsi so v začetku maja precej razviti. Računam, da izleti iz enega A.-ž. panja povprečno 10.000 čebel na pašo, iz kranjiča pa po 5000. Tedaj izleti iz vseh A.-ž. panjev 280.000 čebel, iz kranjičev pa 180.000, torej skupaj 460.000 čebel. To je že nepregledna armada! Po opazovanjih dr. Zanderja smem računati, da obišče ena čebela na dan najmanj 3000 cvetov, ker računam, da izletavajo le pet ur dnevno. vse zgoraj omenjene čebele obiščejo ob ugodnem vremenu dnevno nič manj kot poldrugo milijardo cvetov (500 tisočkrat 3000 = 1.500.000.000).

Iz tega računa razvidimo, kako mogočen faktor je čebela v sadjarstvu. Ne smemo pa prezreti še enega svojstva te živalce, svojstva, ki jo je naredilo za odlično prenašalko peloda in za oplojevalko. Čebela namreč stalno obiskuje cvetove ali samo

na hruški, ali samo na jablani; seveda le dokler traja cvetenje. Šele potem si poišče drugo vrsto cveta in ji ostane zvesta do kraja cvetenja. Zaradi tega obletuje ista čebela le cvetove na hruški in prenaša plod po njih, oprahuje brazde. Čmrlji nimajo tega svojstva in zato niso posebno pomembni oprahuvalci brazd. Kadar prileti žuželka od hruškovega na jažolčni cvet, se ta ne oprahi, dasi ostane nekoliko peloda na njegovi brazdi. Ker je ta pelod od hruške, je brez haska.

Na sadnem drevju naberejo čebele kmalu dovolj peloda za svoje koške. Pa nikar ne mislimo, da s tem pelodom oprahujejo brazde drugih cvetov! Ne, ta pelod je žuželki plačilo, ki ga ji daje rastlina za njeno oplojevalno delo. Pelod, ki ga žuželka prenaša na dlačicah svojega telesa, je namenjen oprahitvi. Skoro vse sadne vrste molijo brazde precej nad prašnike. Ko prileti čebela z vrha na cvet, sede najprej na brazdo in jo tako oplodi.

Čudovit je pojav, ki ga je opaziti pri nekaterih sadnih vrstah, da se namreč raz-

vijejo plodovi, čeprav brazde niso bile oprasene. Ta pojav imenujejo *partenokarpija* (= deviška ploditev sadov). Razvije se v takih primerih pač mesnati del sadeža, v njem pa ni nobenega kaljivega semena.

Ta pojav je učenjake napotil, da so obdali cvetoče vejice raznih sadnih dreves z organtinom, še preden so se cvetovi odprli. Zabranili so s tem žuželkam dostop do cvetov. Profesor Cook je s poskusi dočgal, koliko sadja dozori iz cvetov, ki so jih oprasile žuželke, in kakšen je bil uspeh pokritih cvetov. Naslednja razpredelnica očitno kaže veliko razliko.

Dostop je bil žuželkam zabranjen: jablane so dale 2%, prost 20% donosa, hruške so dale zabranjen —%, prost 50% donosa, črešnje so dale zabranjen 3%, prost 40% donosa, kosmulje (agras) so dale zabranjen 9%, prost 27% donosa.

Največ sadja rode drevesa, ki stoje v bližini čebelnjakov in kjer čebele marljivo nabirajo med. Posebno očitna je razlika

pri vrstah, ki cveto zelo zgodaj ali pa zelo pozno. Te vrste nimajo na razpolago dovolj učinkovitega peloda sorodnih vrst.

Umni sadjarji v Nemčiji in Ameriki so že davno spoznali veliki pomen čebel za sadjarstvo. Zato najamejo od čebelarja panjove ter čebelarju še celo plačajo, ako pripelje čebele k njim v pašo. Tudi v rastlinjake, kjer goje zgodnje breskve, postavijo v času cvetenja po en panj čebel. Uspeh je nadvse zadovoljiv: razvije se toliko plodov, da jih celo odstranjujejo, da se morejo drugi razviti povoljno.

Še na nekaj bi opozoril. Čebele ne letajo predaleč od čebelnjaka, če se jim v bližini nudi izdatna paša. Zato ne priletajo v bolj oddaljene sadovnjake. Koliko nektarja ostane tam neizrabljenega, ker čebele ne pridejo do njega! Zato bi bilo zelo umestno, ako bi svoje čebele postavili v sadovnjake. Glavno korist ima od tega čebelar sam, šele v drugi vrsti jo ima tudi sadjar. Zato bi morala hoditi čebelar in sadjar roko v roki, sebi v korist, čebelarstvu in sadjarstvu pa v prospeh!

V. vseslovanski čebelarški kongres v Poznanju na Poljskem.

(Konec.)

Na večer prvega dne kongresa so se čebelarji zbrali v neki restavraciji na razstavišču, da se med sabo bližje spoznajo. Večer je potekel prijetno in v živahnih pomenkih. Imeli so se tako dobro, da so se čebelarji razšli šele opolnoči.

Prihodnji dan, 16. avgusta, ob desetih dopoldne se je zborovanje nadaljevalo. Predsednik kongresa, g. Stanislav Brzsko, je s toplimi besedami pozdravil goste iz vseh slovanskih dežel, za kar je žel mnogo pohvale. Seveda so mu odzdravljali delegati posameznih slovanskih narodov in pozdravov ni bilo ne konca ne kraja, kajti slovanska družina je velika.

V imenu jugoslovanske delegacije je govoril predsednik našega Saveza, g. Svetozar Gjorgjević.

Popoldne so si čebelarji ogledali veliko poljsko jubilejno razstavo, ki je napravila na slehernega obiskovalca najmočnejši vtis. Na razstavnem prostoru v izmeri 600.000 m² je zraslo iz tal malo najmodernejše mesto s krasnimi razstavnimi palačami, pestrimi parki in širokimi, asfaltiranimi cestami. Celo posebne cestne železnice je bilo treba, da je olajšala promet po ogromnem razstavišču. Skoraj odveč je, ako poudarim, da je celotna razstava že na zunaj učinkovala osvajajoče. Obiskovalcu je nudila krasen pregled kulturnega, znanstvenega, umetnostnega in gospodarskega razvoja Poljske v zadnjih desetih letih in

je bila živa priča velike bodočnosti te slovanske države. Še v sanjah si nismo predstavljali, da imajo Poljaki tako veliko industrijo in da je njih narodno gospodarstvo v tolikem razmahu. Sleherni obiskovalec razstave je odšel iz Poznanja z zavestjo, da je to, kar so pokazali Poljaki, vse kaj drugega nego »slabo poljsko gospodarstvo«, ki so ga Nemci tako radi Poljakom podtikavali.

Predaleč bi zašel, ako bi hotel opisati razstavo podrobneje, dasi me v prstih srbi. Zapišem samo še to, da je neprecenljiva škoda, da si je razstavo ogledalo razmehoma malo Jugoslovanov, kajti koristi, ki bi jo imeli od tega, sploh ni mogoče preценiti. Smo pač zaspanci, ki se neradi klavimo po svetu! Kako naj napredujemo, ako ne vidimo, kaj zmorejo drugi narodi?

Dne 17. avgusta ob desetih dopoldne se je kongres nadaljeval. Sklepalo se je o tem, kje naj bo bodoči kongres. Mislilo se je na Sofijo, toda bolgarska delegacija je izrazila željo, da naj se kongres priredi v Jugoslaviji, šele potem pa v Bolgarski. Zborovalci so ta predlog sprejeli ter izvolili g. Svetozarja Gjorgjevića za predsednika, g. urednika Jovana Jovanovića pa za tajnika »Vseslovanske čebelarke zveze«. Odbor zveze je ostal stari.

Po volitvah so se začela predavanja. Predavali so:

1. Čeh František Adamec o stikih med češkoslovaškimi in poljskimi čebelarji v preteklosti;

2. Jugoslovan Svetozar K. Gjorgjević o čebelarji izobrazbi mladine v slovanskih deželah;

3. Slovak dr. Koloman Novacky: Misli o slovaškem čebelarstvu v preteklosti in bodočnosti;

4. Čeh dr. J. Ritř o čebelnih boleznih;

5. Slovak dr. Gašpeřik o čebelarjski književnosti in čebelarjskih knjižnicah;

6. Rus Brjuhanenko o novostih v racionalnem čebelarstvu;

7. Poljak J. Maurer o problemu partenogeneze;

8. Poljak Ciborowski o medečih rastlinah;

9. Ukrajinec Marcinkow o napredku čebelarstva.

Vsa predavanja so žela živahno odobravanje mnogobrojnega poslušalstva. — Sklenilo se je, da se bodo po možnosti ponatisnila.

Za razvedrilo čebelarjev je bilo imenitno preskrbljeno. Drugi večer kongresa smo bili povabljeni v državno opero, kjer so uprizorili poljsko opero »Strašni grad« (Grad strahov). Ogledali smo si tudi poznanski zverinjak, ki je zelo velik in bogat z najkrasnejšimi živalmi. S pomočjo udobnih avtobusov so nam tudi razkazali vse zanimivosti mesta Poznanja. Zlasti smo se čudili krasoti in razkošju kraljevega gradu, ki so ga sezidali Nemci za bivšega cesarja Viljema I. Stavba je veljala nad 10.000.000 zlatih mark. Sedaj je določena za bivališče poljskega maršala.

Poznanj je krasno, moderno mesto z nad 200.000 prebivalci. Red in snaga v mestu sta vzorna, živi se prav ceno, hrana je celo cenejša nego pri nas. Prebivalstvo je ljubeznivo in postrežljivo.

Zvečer dne 17. avgusta so nam Poljaki priredili sijajen banket v velikanski restavraciji Zoološkega vrta. Za mize je sedlo več stotin čebelarjev. Ker je svirala godba in so se mize šibile od raznih dobrot, so se čebelarji kmalu razvneli in začelo se je pozdravljanje in napijanje od vseh strani. Ni ga slovanskega jezika, ki ga ta večer ne bi bilo slišati.

Udeležba na kongresu je bila velika. Več stotin čebelarjev se je udeleževalo zborovanj in predavanj. Reči moram, da je bil kongres prav dobro organiziran in da so čebelarji odnesli iz Poznanja najlepše spomine, v srcih pa mnogo hvaležnosti do ljubeznivih in postrežljivih ter gostoljubnih poljskih čebelarjev.

Bodite zahvaljeni in pozdravljeni, dragi poljski čebelarji! Na svidenje, slovanski čebelarji, na jugoslovanskih tleh!

Čebelarska razstava v Novem mestu.

Ludovik Puš, Grm.

Kmetijsko ministrstvo je odredilo, da naj se vrši v jeseni letos kmetijska razstava v Novem mestu, in je za nagrade nakazalo primeren znesek. S podporo g. komisarja ljubljanske oblastne samouprave, ki je prispeval za kritje stroškov priprav in organizacije, se je razstava mogla izvesti v večjem obsegu v dneh 12., 13., 14. in 15. oktobra t. l.

Tudi novomeška čebelarska podružnica je v seji odbora sklenila sodelovati in si zagotovila prostor, čeprav nismo vedeli, ali bomo mogli sklep izvršiti, saj je bil odbor v organiziranju take razstave precej neizkušen. Zato sem kot predsednik podružnice vztrajal na stališču, da je za čebelarsko razstavo dovolj velika najmanjša od sob, ki jih je za razstavne namene nudila Kmetijska šola na Grmu. Dovolj mi je bilo žal potem, ko je bilo že prepozno: gledal sem, kako se občinstvo gnete v sobi, ki smo jo krstili »Medeni dom«, in se jezil nad svojo malodušnostjo. Tudi sem, ko smo članom razpošiljali poziv, da naj se naše razstave udeleže s svojimi pridelki, menil, da ne bo bogve kaj pokazati.

Toda zgodilo se je baš nasprotno: naše delo je doživelo izreden uspeh. Razstavilo je 29 čebelarjev različne proizvode čebelne in svoje marljivosti. V »Medeni dom« se je prišlo kakor skozi žrelo v slamnat panj. Notri je bilo od jutra do večera res kakor v panju. Nekateri so se zanimali za med, drugim je ugajal ko cekin rumeni vosek, zopet drugi so opazovali žive čebele, ki jih je razstavila Kmetijska šola. Okrog teh čebel se je vedno trlo ljudi, ki so želeli videti matico. Najbolj oblegana pa je bila miza, na kateri so vabile medene potice, torte, drobno pecivo in pa medica. Tudi medno žganje je šlo v slast.

Razstavljeni so bili domala vsi predmeti čebelarske stroke. Pred vhodom je stalo nekaj panjev raznih sistemov, ki so jih ogledovali zlasti čebelarji, po strokovnjasko ocenjujoč njih praktično uporabnost. V bukovo, na Gorjancih zraslo deblo izdolbeni panj g. Kovačiča z Vrha pri Št. Jerneju je vlekel nase oči vsakega obiskovalca, tembolj, ker je bil lepo poslikan. Omenjeni čebelar je razstavil tudi nekaj originalnih končnic od kranjičev.

Prav svojevrstno je uredil svoj kotiček šef progovne sekcije, g. ing. Urbas. Iz kranjiča, ki mu je sprednjo končnico nekoliko odmaknil, so se usipali na mizo presladki medeni piškoti domačega pridelka. Ni bilo čudno, če ob koncu razstave ni bilo o piškotih ne duha ne sluha. Preveč so bili vabljeni za otroške oči!

Pohvalno moramo posebej omeniti nekatere razstavljalce. G. Ignacij Medved iz Kandije je čebelar po božji volji. Iz razstavljenih predmetov njegovih se je videlo, kako praktične pripomočke za umno čebelarjenje je iznašel sam. Ni zadovoljen s tem, kar je, temveč hoče naprej k vsestranskemu izboljšanju čebelarstva. Tudi g. Vales iz Novega mesta je pokazal, kaj vse nudi njegov čebeljak. Medice, ki sta jo razstavila gg. Medved in Vales, je kmalu zmanjkalo; saj je priznan strokovnjak v pijačah izrekel laskavo izjavo, da tako dobre medice še ni pil. Ugajale so tudi satnice Valesovega izdelka. Odlikovali so se dalje razstavljeni predmeti Kmetijske šole na Grmu in g. J. Kastelica iz Črnomlja. Vsem tem razstavljalcem je ocenjevalna komisija, ki so jo tvorili gg. ing. Podgornik, J. Vales in Lud. Puš, priznala zlato diplomo.

G. F. Kobal iz Novega mesta je razstavil lepe satnice lastnega izdelka, nekaj krasnega voska in nekoliko kozarčkov medu. Čebelarji iz novomeške okolice ga že itak poznajo po njegovih izdelkih. Pri-sojena mu je bila prva nagrada.

Srebrno diplomo so doségli: gg. Banič Martin iz Koroške vasi za med in vosek, Hrovat Alojzij iz Birčne vasi za med, vosek in med v satju in Kunstel Miroslav, postajenačelnik v Kandiji, za med.

Druga nagrada je bila priznana marljivemu tajniku podružnice, g. Vekoslavu Liliji iz Šmihela, za med in medni mošt, in pa g. Al. Hudoklinu iz Brusnic za med in vosek. Tretjo nagrado je dosežel g. Jože Kocjan iz Verduna. Poleg diplom in nagrad je bilo izrečenih devet priznanj. — Vse odlične osebnosti, ki so posetile kmetijsko razstavo, so se ustavile tudi v čebelarškem oddelku. Od jutra do večera so vrele množice štiri dni iz »Medenege doma« in vanj. Odbor novomeške podružnice je bil za svoj trud obilno poplačan.

Nekaj moram, ko poročam o tej čebelarški razstavi, še ugotoviti: da se namreč naši ljudje skoro prav nič ne zanimajo za med, ki je glavni pridelek te gospodarske panoge; vse drugo jih je zanimalo, pa naj so bili kmetiški ali gosposki, le za med je bilo malo interesa. Kaj, ko bi se mi

čebelarji zavedali, da smo temu največ sami krivi?! Kje pa najdete v vsem slovenskem časopisju kdaj najmanjšo reklamno notico o tem zdravem sladkem pridelku? Edino »Slovenski Čebelar« se vneto trudi, toda kdo ga čita?! Široki sloji naroda ga ne, ker je izrazito strokoven list. Pa pridemo, razmišljajoč to vprašanje, zopet v isti tir: zadrúge za prodajo medu nam je treba! Kaj bo čebelar, ki ima naprodaj 100 do 200 kg medu, sam skrbel za propagando svojega pridelka v časopisju? To bi mogla in morala oskrbeti le skupna organizacija. Zato, čebelarji predragi, ki to čitate: pripravite se za ustanovitev čebel. prodajne zadrúge, ki mora priti, ker jo bo izsilila potreba! Dobro veste, kako malo premore čebelica z vso svojo marljivostjo, če je sama, veste pa tudi, da močna družina dela čudeže in polni panj z medom, da je veselje. Ali nismo čebelarji čudni ljudje: pri čebelah hočemo močnih družin, mi pa delamo vsak sam in vsak zase?

Prijatelju Jurančiču v odgovor.

Josip iz Celja.

Prav iz srca sem se razveselil, ko si se zopet oglasil v »Sl. Č.« in še celo s tako lepimi sanjami, kajti resno sem se bal, da si mi zaradi moje kritike preveč zameril. Je pač že tako, da ima tudi med prijatelji vsak svojo glavo in zaradi tega tudi svoje nazore ter da lahko, če se ti le preveč križajo, nastane neusmiljeno — prelivanje tinte. Druge nesreče ob takih prilikah navadno ni.

Da imaš svoje čebelarstvo vzorno urejeno, o tem nisem nikdar podvomil, kakor mi tudi nikoli ni prišlo na misel, da bi poizkusil, Tebi odrekati zasluge bodisi kot sotrudniku »Sl. Č.«, bodisi kot poto-

valnemu učitelju. Da sem vkljub temu napisal dotično kritiko, je bil vzrok tale:

V dolgih zimskih večerih preteklih let sem prebiral vse čebelarške knjige, kar mi jih je sploh bilo dosegljivih, med temi seve tudi Gerstungove spise. Moje stremljenje je šlo za tem, da se kolikor mogoče poglobim v tajnosti čebelnege življenja. Moram priznati, da sem prav v Gerstungovih spisih našel marsikaj dobrega in zanimivega, česar mi druge knjige niso nudile v tako jasni obliki, in da sem mu za to prav iz srca hvaležen.

Ko pa si neusmiljeno udaril po »Hrvatski Pčeli« zaradi tega, ker je pisala nekoliko v Gerstungovem duhu, in nato udaril še po Gerstungu samem, o katerem poveš samo to, kar govore o njem slabega njegovi nasprotniki, prezreš pa dobrine, ki

so mu jih priznali vsi nepristranski možje, sem občutil potrebo, da zaščitim iz hvaležnosti vsaj nekoliko čast že umrlega moža, ki je za čebelarsko vedo vsekakor zaslužen.

Res, čuditi se moram, kako je to, da je vprav Gerstung napisal svoje knjige in obelodanil svoje nazore zgolj iz samoljubja in sebičnosti, kakor trdite njegovim nasprotniki, medtem ko pišejo drugi znanstveniki svoja dela zgolj iz človekoljubja in iz ljubezni do stvari same, seveda brez nikakšne sebičnosti...

Kar se tiče Tvojih trditev v »Sanjah«, mi pa že moraš dovoliti nekoliko pripomb.

Med drugim je vzrok najine vojne tudi Tvoja trditev, da se čebele pri svojem delovanju ravnajo zgolj po potrebah ne glede na starost. Temu nikakor ne morem pritrditi, ker mlada čebela nikdar ne more nadomestiti stare v njenih poslih, pa če bi bila potreba še tolika.

Če kmet lahko nadomešča svojega sedemletnega sinčka v pastirskem poslu, s tem še ni dokazano, da tudi pastirček lahko nadomešča kmeta pri oranju ali pri košnji.

Sklicuješ se vedno na Švicarje in na drja. Zandra. Da so stare čebele (nabiralkke), kadar primanjkuje v panju mladih dojk, zmožne prevzeti posel dojk, sem opazil že zdavnaj pri svojih čebelah in ne potrebujem za to nobenih švicarskih dokazov. Prav tako sem že nešteto krat opazoval pri svojih čebelah, da mladice nikdar ne izletavajo na pašo, ako še niso dosegle starosti, potrebne za bero. Pri tej trditvi se prav nič ne oziram na to, kar trdi dr. Zander.

Sicer si pa malo oglejmo, kaj on piše v tej zadevi. Nekje pravi, da se sicer ne more tajiti, da starost pri čebelah vpliva na vrsto njihovega posla, da pa je pri nekem panju opazil, da so mlade čebele že nekaj dni potem, ko so se izlegle, izletavale na pašo ter nabirale med in obnožino. — Nekoliko strani naprej v isti knjigi pa piše, da izleti čebela prvokrat šele, ko je osem dni stara, da takrat

zleti iz panja zaradi orientacije in da traja tako izletavanje »po več dni«, preden se čebela toliko orientira, da potem lahko izletava na pašo. — Nekoliko pozneje v isti knjigi pa piše med drugim, da je neki N. (ime sem pozabil) dognal, da čebela počne izletavati na pašo šele, ko je sedemnaest dni stara. — Dr. Zander piše tudi, da čebelna starost glede na proizvodnjo voska in stavljanja satja ne igra nobene vloge, kmalu nato pa uči, da začne čebela vosek proizvodjati in satje postaviti šele, ko je osem dni stara.

Mar je dr. Zander s tem res dokazal, da starost pri čebelah glede na njih posel ne igra nobene vloge? Kako so mogle čebele iz panja, ki ga omenja dr. Zander, izletavati na pašo že nekoliko dni potem, ko so se izlegle, ne da bi se bile prej zadostno orientirale. Saj potrebuje nekoliko dni! Prvi dan po rojstvu menda vendar nobena ni mogla na orientacijo! — Ali res misliš, da je vse, kar trdijo učenjaki, pribito in da so ti možje nezmotljivi? Koliko časa se je n. pr. trdilo v vseh čebelarskih knjigah, da proizvaja čebela dojka hranilni sok z žlezami svojega želodca. Dr. Zander pa sedaj trdi, da nima čebela v želodcu nikakšnih žlez, ampak jih ima v glavi in da te proizvajajo hranilni sok. — Koliko let se je n. pr. trdilo in bil vsak čebelar o tem prepričan, da primešavajo čebele medu mravljinjo kislino. Nenadoma pa je nekdo to trditev enostavno ovrgel in izkušal dokazati, da to sploh ni mravljinja kislina, ampak neka druga kislina. — Kdo ima prav? Učenjak tu, učenjak tam, nazori pa tako različni!

V svojih »Sanjah« praviš tudi, da se bajka razblinja, kjer prodira znanost. Res je to in po mojem mnenju spada ves Tvoj opis čebelne materinske ljubezni, njene skrbi in njenega razumevanja, kje naj zgradi trotovske čebelne celice, v kraljestvo bajk. Kolikrat sem opazoval, kako so čebele vlačile trote iz panjev, jih jezdarile po brači sem in tja, ter grizle in potegovalle za noge ali za krila. Ko pa sem pogledal v notrino istega panja, sem

videl, kako so čebele dojke s prav toliko vnemo krmile mlado trotjo zalego. Prepričan sem, da prve niso delale iz sovraštva in druge ne iz ljubezni, ampak so oboje ravnale zgolj iz prirodnega nagona. Tudi o kakem razumevanju tu ne more biti govora, ker bi dojke sicer sploh ne pitale bitij, katere bi sestrice takoj, ko se poležejo, iztirale iz panjev, ampak bi jajčeca enostavno odstranile, ali pa mlade žerke uničile.

Imel sem priliko videti panj, ki je imel več trotov nego čebel, in seve tudi več trotjih nego čebelnih celic, pa so čebele vendarle s prirojeno vnemo stavile še novo trotovino, in sicer samo zato, ker jim je čebelar povečal gnezdo z začetki, ne pa s celimi satnicami. Mar je ob tem takem še mogoče govoriti o nekakšnem razumevanju čebel, kje naj stavijo trotje in kje čebelne celice? Čimbolj se poglobljam

v tajnosti čebelnega življenja, tem bolj občudujem neskončno previdnost in modrost tistega, ki je za vsako še tako majhno stvarco na svetu poskrbel tako čudovito in ki skrbi tudi za to, da prisilita razvoj in skupna potreba tudi kako majhno in nerazsodno živalco, kot je nekaj dni stara čebelica, da opravlja v določeni dobi svojega življenja posle, ki jih jej je odmerila narava. Tem manj pa Ti verjamem, kar pripoveduješ o nekakšnem čuvstvovanju čebel.

Sedaj pa odložim orožje, ali, če hočeš, vržem puško v koruzo, da Ti prožim roko v spravo.

Ne bom Ti prav nič zameril, če zalučiš še kaj granat od Št. Andraža sem proti Celju. Svetujem Ti le, da meri dobro, zakaj sicer se Ti utegne pripetiti, da cilj zgrešiš. Tudi granate izberi dobro, zakaj moja glava je trda.

Čebelarstvo v Šentjernejski dolini.

Josip Pirnat v Št. Jerneju.

ko potujemo po naši solnčni Dolenjski, se nam od Novega mesta dalje odpre svet v lepo in širno Šentjernejsko dolino, ki slovi daleč naokrog po svoji umni živinoreji, zlasti konjereji. Na desni jo obkrožajo Gorjanci, ki so obrasli z obširnimi gozdovi, na levi pa se dviga Dolenjsko gričevje, valovit svet, ki je posejan z vinogradi, travniki in rodovitnimi njivami. Dolina je razmehoma gosto naseljena, vendar pa živi narod v bolj skromnih razmerah, ker vinogradništvo zadnja leta peša in tudi kupčija z živino ne nudi več toliko zaslužka, kot ga je nekdanj. Prijazne vasi se belijo v nasadih sadnega drevja in pri marsikateri hiši je opaziti tudi čebelnjak ali s čebelami, ali pa prazen in zapuščen, nema priča nekdanjega čebelarstva, ki se je tu gojilo.

Pa si malo natančneje oglejmo te hišice! Nič posebnega ne opazimo. Štirje grobo obtesani tramiči stoje pokonci, vezani s prečniki, in vse to je za silo obito z deskami. Streha je slamnata. Zadi je navadno le toliko prostora, da čebelar lahko zleze za panje in malo »poškili« v notranjost. Čelna stran čebelnjaka je obrnjena po potrebi kraja. Sploh je vse zelo priprosto, saj ti kmečki ljudje ne čebelarijo zato, da bi imeli kak večji dobiček, temveč so zadovoljni, če dobe jeseni toliko, kar porabi domača družina ob praznikih za potice. Seveda so tudi izjeme, kajti nekaj čebelarjev ima prav umno urejeno čebelarstvo; vendar je večina na strani starokopitnežev, ki se trdovratno branijo sprejeti kako novodobno pridobitev.

Čebele goje v panjih različne mere. Naprednejši čebelarijo tudi v A.-Z. panjih, nekateri pa imajo panje s satniki lastnega zamisleka in svoje mere; največ je opaziti

kranjičev, zlasti po vaseh više v hribih. Pa so tudi ti kranjiči prava babilonija! Nekateri imajo velikost škatlic za cikorijo, nekateri pa so orjaški zaboji kakor naši panji polovične nemške mere. Tudi dolžina ni enotna; zato je taka skladovnica panjev kaj pestra. Panje izdelujejo tudi iz bukovih desk, ker mehkega lesa tu primanjkuje; taki panji se radi zvežijo in razpokajo, da potem čebele uhajajo. V takem primeru zamaši naš kmet nezaželena žrela najrajši s kravjim blatom. Tudi žrela niso enotna ne v višini, ne v dolžini. Videl sem celo izrezana v polkrogu s premerom kakih pet centimetrov; pravili so mi, da delajo taka žrela Italijani. Razumljivo je, da se skozi te širne odprtine prikradejo pozimi v panj razne škodljive živali, ki potem kruto gospodarijo med mirno počivajočo čebelno družino.

Ko sem letošnjo pomlad opazoval plemenjaka in se čudil, zakaj je toliko čebel in satja zgrizenega, so mi odgovarjali dobesedno: »Miša je bil prišel v panj!« (Dolenjci pravijo ponekod, zlasti v hribovskih vaseh, »miša«, in ne »miš«, pa jim je ta beseda moškega spola.)

Čebelarstvo znanje je ponekod, zlasti po vaseh v Gorjancih, zelo revno. Vedo le toliko, da čebele nosijo med, da imajo matico in da rojijo. Čemu je različnost po spolu, kakšno je življenje in delovanje teh živalic, vse to je tem »čebelarjem« knjiga s sedmerimi pečati.

Od čebelarskih opravil poznajo samo vsajanje roja v prazen panj in pobiranje medu jeseni.

Da si to zadnje delo olajšajo do skrajnosti, pridno rabijo žveplo, ki uničuje življenje marljivih živalic. Da, žvepljanje čebel je v tem kraju še dandanes splošno razširjeno in žalostna resnica je, da se tega načina poslužujejo celo nekateri »naprednejši« čebelarji. Takoj po ajdovi paši se prične splošni pokolj in navadno poduše nad polovico panjev. Ob tem času izprašuje čebelar čebelarja: »Ši že til?« Tu namreč ne rabijo izraza »žveplal«, ampak pravijo »til«; in po tem, koliko pa-

njev je kdo zatil, presojuje medeni pridelek.

Ko so čebele pomorili, razderejo panj, izrežejo medene sate ter jih vložijo v škafe ali v drugo posodje. Vse to potem prodajo medarjem, ali pa hranijo za domačo porabo. Nekoliko čebelarjev pa ima točilo in ti pridobivajo svoj pridelek koristneje in na bolj snažen način. V Šmalčji vasi n. pr. sem se seznanil z mladim gospodarjem, ki si je uredil čebelarstvo zelo umno in kar moderno. Ker ne razpolaga s potrebnim denarjem, si je točilo sam priredil iz starega lesenega soda in to deluje skoraj tako, kakor bi bilo izdelano v tovarni. Lepo urejeno čebelarstvo imajo tudi menihi v Pleterjah, kjer čebelarijo največ v francoskih panjih. Domačini so si te naprave pač že ogledali, posnemanja pa ni opaziti; zdi se jim vsa ta stvar od sile umetna, pa se hvalijo, da je njihov način čebelarjenja najboljši in najbolj dobičkonosen.

Kako je s pašnimi razmerami?

Takoj spomladi nudijo nekoliko nektarja in obilo cvetnega prahu mnogoštevilne cvetice in vrbe, ki kaj obilo cveto. Vse to pripomore, da se panji naglo razvijajo in so, ob normalnih letih, konec aprila že godni za rojenje. Nadaljnjo, često prav izdatno pašo nudi sadno drevje, ki ga je v obilici po vsej dolini. Travniske cvetice ne mede v izdatni meri, ker so travniki vlažni, ponekod pa močvirni. Boljše je v tem oziru v višjih legah po Gorjancih, kjer medijo mnogoštevilne cvetice vse poletje prav izdatno. Najbolj si opomorejo čebele ob času cvetenja inkarnatne detelje, ki je je povsod v obilici; le žal, da jo prezgodaj pokose, ker rabijo njive za setev koruze. Ob tem času naberejo čebele mnogo medu in se roji krasno razvijajo. V izjemnih letih dobe čebelarji tudi nekoliko medu za svojo porabo.

Po košnji nastopi pri dolinskih čebelarjih brezpašna doba, v višjih legah pa nudijo obširni listnati gozdovi zavetje mnogim cveticam, ki zelo dobro mede. Nato se razcvete pravi kostanj, ki nudi

čebelam ob lepem vremenu nekoliko medu in obilo obnožine, ki jo tedaj zelo potrebujejo za zalego; saj je treba čebele pripraviti za izrabo jesenske paše, to je: ajde.

Ko je kostanj odcvetel, nastane eno- do dvomesečna brezpašna doba. Čebele, ki si niso prej nabrale primerne zaloge, morajo čebelarji krmiti; kdor tega ne stori, najde v svojem čebelnjaku mrliče. Nešteti roji odlete zaradi lakote v Gorjance in si tam poiščejo po duplih stoletnih bukev in hrastov gostoljubnejše domovanje. Rojelakotnike gorjanski domačini polove in si z njimi ustanovijo čebelarstvo začetnikov. Iz dejstva, da pribeži v Gorjance pre mnogo rojev-lakotnikov, je tudi razumljivo, odkod to, da je v Gorjancih pri toliko hišah vsaj po nekoliko panjev. Pravijo, da so take divje čebele največ vredne in da prinašajo večjo srečo, nego kupljene. — Čebelarji, ki ob tem času krmijo, imajo od krmljenja veliko korist, zakaj taki panji se zelo zaležejo in so ob ajdovi paši močni.

Nekako o Veliki maši se odenejo njive z belim, svatovskim oblačilom in prijetno dišeča ajda izvablja čebele iz panjev, da živahno vrve in brenče po medenih kupicah. Ajde sejejo Šentjernejci v izrednih množinah in če je vreme količkaj ugodno, je donos medu nadvse obilen. Redkokdaj se zgodi, da bi ajda popolnoma odpovedala; če se zgodi — doletelo nas je n. pr. leta 1921. — so mnogoštevilna čebelarstva z redkimi izjemami obsojena na smrt. Da bi tukajšnji čebelarji kupili za svojo žival sladkorja ali celo medu, še misliti ni, kajti njih geslo je: Čebela naberi medu zame in zase, ali pa naj pogine! Idealnih nagibov za gojitev čebel pri večini teh čebelarjev ni; prevladujejo gmotne koristi čebelarstva. Seveda so tudi častne izjeme in taki žrtvujejo prav velike vsote, ker vedo, da se jim bo vse to prihodnje leto stotero poobrestovalo.

Pridelani med, zlasti iz kranjičev, uporabijo deloma v domačem gospodinjstvu, deloma pa ga prodajo medarjem. S točilom pridelani med prodajo trgovcem, ne-

kateri pa ga kar nalože na voz in odpelejo v Zagreb ali v Novo mesto in ga tam, zlasti pred prazniki, naglo razpečajo na drobno. Seveda je tak način prodaje zamuden in manj dobičkonosen, ker se mnogo medu raztehta; toda ker ni skupnega odjemalca, si je pač treba pomagati na ta način. Nekaterim pač prinese čebelarstvo kak stotak, ki ga potem umno vložijo v svoje gospodarstvo, dalo pa bi se storiti še marsikaj, da bi se izrabilo velikansko bogastvo, ki gre v izgubo leto za letom. Treba bi bilo vplivati na čebelarje, da bi se oprijeli modernejšega načina, zlasti panjev s premičnim delom, kar bi nudilo mnogo koristi in bi čebelarjem lajšalo njih življenski položaj.

Čebelne bolezni so v tem kraju neznane. To je umljivo, ker čebelarji ne posegajo v življenje čebel, temveč jih puste, da se razvijajo po svoji volji. Od drugod čebel ne uvažajo, tako da za okužitev skoraj ni prilik. Čebele so pristne Kranjice, lepo sive, zelo pridne in tudi jako rojive, kar smatrajo ti naši čebelarji za največjo prednost. Trije, štirje roji niso nič redkega in ob času jesenske paše napolnijo tudi majhni roji svoj panj s satjem in medom.

Kakor je iz vsega tega površnega popisa razvidno, je Šentjernejska dolina za čebelarstvo ugodna, vendar je le-to vse preveč zanemarjeno in zato ni pravega razmaha in napredka. Kaj je temu vzrok? Brez dvoma to, da živijo čebelarji docela sami zase in nimajo v svoji sredi moža, ki bi jih združil v organizacijo in poučil o novodobnem čebelarstvu. Po vojni se je tukaj sicer ustanovila podružnica, toda njen voditelj ni bil čebelar in se sam ni zanimal za čebele; zato je razumljivo, da je podružnica prav kmalu razpala. Sedaj tavajo čebelarji zopet po temi in čebelarijo vsak po svoje. Menda ni v vsej širni dolini ne enega, ki bi dobival »Sl. Č.« in bi se izobraževal.

Škoda, velika škoda zares, da gre ta koristna panoga kmetijstva v Šentjernejski dolini tako žalostno pot! Upajmo, da se te razmere izboljšajo, če prej ne, vsaj

takrat, ko vstane nov, mlajši rod, ki bo po prevzemu očetnje dediščine zavrge, kar je slabega, in se oprijel naprednejših misli ter ustvaril sebi in svojim čebelicam novo, lepšo bodočnost!

O p o m b a u r e d n i š t v a. Podružnica v Št. Jerneju je bila prvokrat ustanovljena

dne 6. maja 1906. l., drugič pa po vojni. Sedaj je sprožila novomeška podružnica misel za obnovitev podružnice v Št. Jerneju. Zavisno je tedaj od ondotnih čebelarjev, ali naj še v tretjič poizkusijo. Pisca gorenjega članka prosimo, da se za stvar zavzame.

Osuševanje satov.

Fr. L a k m a y e r.

Nekateri čebelarji, zlasti začetniki, mislijo, da veljajo vsi nasveti in vsa navodila v čebelarskih knjigah za vse kraje, razmere, okoliščine in čase in da se lahko v vsakem primeru nanje zanesejo in po njih do pičice ravnajo. Ne pomislijo, da je uspeh v čebelarstvu zelo veliko odvisen od praktičnosti, razumnosti in previdnosti posameznega čebelarja. Ni ga pravila brez izjeme!

Čitam v »Slov. Čeb.« v št. 10, str. 155, da se je v neki čebelarski knjigi objavljeni nasvet glede jesenskega osuševanja iztočenega satja slabo obnesel in da je povzročil ropanje.

Opišem način, kako jaz vsako jesen osušujem satje, ne da bi povzročil ropanja na svojem, oziroma na tujem čebelnjaku.

Spomladi, oziroma poleti vračam vsakemu panju njegove iztočene sate, in sicer nemudoma isti dan zvečer po iztočenju. Ker čebelarim v panjih z nastavki, gre to delo hitro od rok. Odvzamem panju pokrov in poveznem na panj nastavek, v katerega sem zavesil iztočeno satje. Matična mreža loči plodišče od medišča (nastavka).

Drugače je pa jeseni po končani paši. Če bi iztočeno satje vrnil čebelam, bi ga osušile le mestoma, v nekatere celice bi pa spravile pri osuševanju nabrani med. Ali naj ga potem zopet točim in vračam? Bilo bi brezuspešno in zamudno delo! Medišča (nastavke) moram i tako odstraniti. Zato postopam takole:

Ker ostane pri prvem iztočenju vselej še nekaj medu, posebno gozdnega, v satju, ga točim še enkrat, in sicer nekaj tednov pozneje, ko se je z absorbiranjem vode iz zraka zredčil. Tako zredčeni med razdelim med med bolj slabo založene panje.

Potem čakam lepega solnčnega ali vsaj vedrega dne, da izpostavim iztočeno satje čebelam, naj ga osuše. Časa za to je še dovolj. Ali ga moram osušiti? Gotovo! Če bi satje shranil neosušeno, bi se v njem preostali med skisal, satje pa bi dobilo zopern duh in bi čez zimo splesnelo, četudi je shramba suha, jaz pa potrebujem lepo, suho satje, ki je porabno za spomladansko razširjevanje plodišč, za roje in za medišča. Mimogrede naj pripomnim, da porinem med osušeno satje nekaj pol na sveže potiskanih časopisov in nasujem, ko sem satje spravil v čebelnjaku v prazne panje, na njihova dna nekaj naftalina, da se mi satja ne lotijo čebelne večče. Kadar pritisne mraz, odstranim naftalin in pustim panje odprte, da se dobro prezračijo in da duh po naftalinu izgine.

Na predvečer osuševanja (ali na dan osuševanja zgodaj zjutraj), ko čebele še ne izletavajo) zaprem vsem srednje močnim družinam in panjicem z rezervnimi matičami žrela z lesami in jim odprem v čebelnjaku zamrežena okenca, oziroma samo dušnike. Močnim panjem, kjer čebele gosto zasedajo satje, pustim žrela odprta le za 1 cm, da more le posamezna čebela ven ali noter.

Do treh popoldne znesem vse svoje za osuševanje določene sate na pokošeno

travišče na levi ali desni strani čebelnjaka kakih 15 do 20 metrov proč od njega.

Čebele prično čimdalje bolj izletavati in obletavati čebelnjak kakor tudi žrela panjev in bi silile vanje, ako bi ne bila zaprta, oziroma močno zastražena. Pa to ne traja dolgo. Kmalu odkrijejo vir nenadne paše in se usujejo na izpostavljeno satje.

Ko vidim, da je obletavanje prenehalo, odprem z osuševanja vračajočim se čebelam njihove domove. Torej pustim osuševati le najmočnejše panje!

Drugi dan zgodaj zjutraj zopet priprem z lesami žrela panjev, ki so se z osuševanjem okoristili, in jim pustim prostega vhoda le za eno čebelo, v čebelnjaku pa jim odprem dušnike, oziroma zamrežena okenca. Panji, ki so bili prejšnji dan zaprti, ostanejo zaprti še en ali dva dni, da se močni panji popolnoma pomirijo. V naravi ni več nobene paše in zato ne silijo dosti k žrelom, ki so zaklopljena. Zraka imajo dovolj. Če pa drugi dan po osuševanju dežuje, se jim lahko lese odmaknejo. Da odpodim čebele hitreje s prostora, kjer so osuševale in kamor še nekaj

dni letajo, vržem na ta prostor nekaj s karbolom namazanih vejic.

Opozarjam pa na tole: če bi bil kak čebelar od mojega čebelnjaka oddaljen komaj 50 do 100 m, bi ga moral pred osuševanjem opozoriti, da naj tudi on zapre z lesami (ali s smrekovimi vejicami) žrela svojih srednje močnih, tem bolj pa še svojih slabih panjev, žrela močnih panjev pa naj pusti priprta, dokler čebele ne najdejo izpostavljenega satja.

Gotovo bi ne bilo napak, ako bi vsi čebelarji ožjega okrožja svoje sate za osuševanje po opisanem načinu izpostavljali isti dan in ob istem času. Umevno je, da se mora, če je satja veliko, z osuševanjem pričeti prej, da je to delo do mraka temeljito končano. Ne odobravam osuševanja, trajajočega po več dni!

Čebelarim v vasi, kjer smo štirje čebelarji, v okrožju 20 minut nas je pa osem. Trije čebelarimo v panjih velike mere, vendar še nisem slišal nobene pritožbe, da bi kdaj kateremu izmed njih moje čebele ob osuševanju napadle in oropale njegove.

Opazovalne postaje.

Jos. Verbič — Ljubljana.

Mesečno poročilo za oktober 1929.

Letos čebele v tem mesecu niso tako mirovale kakor druga leta. Toplo vreme jim je naklonilo mnogo zletnih dni. V mnogih krajih so v prvi in drugi tretjini, v Ljubljani celo v zadnji tretjini meseca pri našale obnožino. Medu niso dobile na cvetju. Zato so trumoma oblegale sadne stiskalnice in na drevju zoreče, načeto sadje. Od Sv. Gregorja poročajo, da je po hruševih drevesih šumelo, kakor da bi bili roji na njih. Nekaterih plodov se je držalo po 20 čebel.

Poraba zaloge je bila vobče majhna. Neznatnost pripisujemo zračni vlagi, ki je v oktobru nastopila po daljši suhi dobi, prevzela medeno satje in popravila težo porabljenega zaloge.

Vlažno vreme pa je nastopilo po vsej naši pokrajini in pokazati bi se morale povsod enake posledice, torej enaka poraba. Vendar je pri 11 opazovalnicah padla teža opazovanca za 1 kg ali več, pri dveh celo za več kot 2 kg. Odkod ta velika razlika v podatkih o povžiti zalogi? Vzrok bi utegnil biti v obsežnosti čebelne družine ali pa v starosti matice.

G. Polič iz Ptuja piše, da je imel mnogo mladih matic in da so čebele zalegale do konca oktobra. Ne poroča pa, kakšno matico je imel v opazovalnem stanju in zato ne moramo sklepati, zakaj so bile njegove čebele najmanj skromne.

Da zadevo doženemo, naj bodo vsi gg. poročevalci toliko prijazni in naj nam v

Mesečni pregled za oktober 1929.

K r a j (z morsko višino)	Označba opazo- vanega panja	P a n j e n a t e ž i									Toplina zraka			Dni je bilo							
		pridobil v			izgubil v			v mesecu čistih dkg		največ pridobil		naj- višja	naj- nižja	srednja me- sečna	izletnih	deževnih	s snegom	oblačnih	pol jasnih	jasnih	vetrovnih
		1.	2.	3.	1.	2.	3.	pridobil	po- rabil	dkg	dne	C°									
		mesečni tretjini dkg																			
Ljubljana (305 m)	A.-Ž.	—	—	—	20	20	—	—	40	—	—	+25	+ 2	+11.4	18	10	—	9	10	12	7
Vič pri Ljubljani (298 m)	A.-Ž.	—	—	—	20	10	20	—	50	—	—	+23	+ 3	+11.2	19	13	—	9	3	19	6
Št. Vid nad Ljubljano (314 m)	A.-Ž.	—	—	—	10	5	5	—	20	—	—	+23	+ 2	+ 9.9	18	17	—	7	14	10	7
Tacen pod Šmarno goro (314 m)	A.-Ž.	—	—	—	30	45	40	—	115	—	—	+24	+ 3	+12.3	21	7	—	5	15	11	11
Škofja Loka (349 m)	A.-Ž.	—	—	—	15	20	20	—	55	—	—	+21	+ 2	+ 9.3	20	8	—	12	10	9	17
Virmaše pri Šk. Loki (361 m)	A.-Ž.	—	—	—	45	40	40	—	125	—	—	+16	+ 4	+ 9.0	14	9	—	14	14	3	16
Blejska Dobrava (577 m)	A.-Ž.	—	—	—	65	70	120	—	225	—	—	+20	+ 3	+ 9.8	6	10	—	16	10	5	1
Dob (305 m)	A.-Ž.	—	—	—	30	20	20	—	70	—	—	—	—	—	11	10	—	14	4	13	11
Rova na Gor. (350 m)	A.-Ž.	—	—	—	25	15	5	—	45	—	—	+21	+ 1	+10.2	21	6	—	9	13	9	9
Breg-Križe (483 m)	A.-Ž.	—	—	—	20	30	10	—	60	—	—	+20	+ 1	+ 6.5	13	10	—	12	4	11	4
Vrhnika (293 m)	A.-Ž.	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	+21	+ 2	+ 9.9	13	9	—	14	12	5	10
Cerknica (575 m)	A.-Ž.	—	—	—	30	15	10	—	55	—	—	+19	+ 1	+ 9.6	21	12	1	6	17	8	19
Sv. Gregor pri Ortneku (736 m)	A.-Ž.	—	—	—	60	40	—	—	100	—	—	—	—	—	16	16	1	14	11	6	16
Krka (300 m)	A.-Ž.	—	—	—	65	25	20	—	110	—	—	+24	+ 1	+10.6	8	7	—	11	14	6	16
Valpča vas p. Semiču (280 m)	A.-Ž.	—	—	—	—	35	40	—	75	—	—	+19	+ 3	+10.5	20	13	—	7	10	14	18
Novo mesto (180 m)	A.-Ž.	—	—	—	50	30	20	—	100	—	—	+26	+ 1	+12.8	23	11	—	7	10	14	8
Ptuj (221 m)	A.-Ž.	—	—	—	110	90	60	—	260	—	—	+23	+ 1	+12.5	23	7	—	6	17	8	16
Hrastnik (250 m)	Svoj panj	—	—	—	60	15	21	—	96	—	—	+27	+ 2	+13.0	11	6	—	6	16	9	4
Sp. Ložnica pri Žalcu (252 m)	A.-Ž.	—	—	—	80	25	20	—	125	—	—	+17	+ 1	+ 9.0	20	9	—	7	22	2	16
Orehova vas p. Marib. (270 m)	A.-Ž.	—	—	—	35	40	25	—	100	—	—	+23	+ 4	+16.8	19	9	—	10	10	11	22
Sv. Duh na Ostr. vrhu (536 m)	A.-Ž.	—	—	—	10	25	5	—	40	—	—	+20	— 2	+ 8.9	21	7	—	4	14	13	18
Vrzej pri Ljutomeru (176 m)	A.-Ž.	—	—	—	85	30	10	—	125	—	—	+ 4	0	+11.7	25	7	—	6	21	4	26
Cezanjevci (182 m)	A.-Ž.	—	—	—	120	30	20	—	170	—	—	+24	+ 2	+12.1	16	12	—	7	18	6	25
Guštajn (398 m)	A.-Ž.	—	—	—	15	20	—	—	35	—	—	+22	+ 1	+ 8.9	13	8	—	10	9	12	9
Jarenina (262 m)	A.-Ž.	20	—	—	—	5	10	5	—	—	—	+23	+ 1	+11.5	17	6	—	5	17	9	31
Nedeljica (Beltinci) (170 m)	Amerikanec	—	—	60	45	15	—	—	—	—	—	+26	+ 1	+13.0	19	6	—	5	4	22	16

decembru poročajo: 1. ali so imeli močno ali slabejšo družino na tehtnici in 2. kakšna je bila matica v opazovalnem panju. Pri maticah naj se navede, ali so stare ali mlade (letošnje). Pri mladica naj tudi na-

vedejo, ali so bile zgodaj (do konca junija) ali pozno vzrejene.

Glavni poročevalec prosi vse gg. poročevalce, da mu v decembru javijo, koliko tiskovin rabijo za celo prihodnje leto, da ne bo, kakor letos, nepotrebnih stroškov z dva- ali celo večkratnim dopošiljanjem.

Društvene vesti.

Ali ste že plačali članarino? Še je nekaj naročnikov, ki še niso plačali naročnine za leto 1929. Leto gre h koncu. Uprava lista mora urediti račune, zato prosim vse zamudnike, da članarino, oziroma naročnino nemudoma poravnajo. Prosim nujno.

Vsem podružnicam sem odposlal obračun članarine za leto 1929. in okrožnico z nekaterimi navodili. Pohvalno moram omeniti, da so se letos podružnice, kar se tiče članarine, držale točnosti. Od 90 podružnic ima samo 10 podružnic plačati zaostanke. Vse podružnice, ki še niso poslale vse članarine, naj to store takoj. Prosim, da se na občnem zborovanju pobere zaostala in nova članarina. Zaostala članarina naj se pošlje na eni položnici, nova pa na drugi, torej ločeno, ne pa skupno na eni položnici! Na položnici napišite zadaj pripombo, za koга ste poslali denar. Ako ene podružnice vrše svoje dolžnosti točno, zakaj jih ne bi še druge? Glejmo, da bomo svoje posle vodili v redu!

Čebelarški list. Prvo številko za leto 1930. bomo poslali vsem starim naročnikom, drugo številko pa le onim, ki bodo pravočasno poslali članarino. Naj vzamejo cenjeni čebelarji to na znanje, da potem ne bo zamere. Brez reda in točnosti mora vsako podjetje propasti, mi pa hočemo stati na trdnih tleh! Gg. blagajnike prosim, da vsako članarino takoj odpošljejo glavnemu društvu in je ne zadržujejo. Položnic je dosti na razpolago:

Blagajnik.

Načrt Paulinove stiskalnice za vosek. Pri kuhanju voska je stiskalnica pač najvažnejše orodje. Brez dobre stiskalnice je delo polovično in izguba za nas tako dragocenega voska zelo velika. Zato namerava glavni odbor razmnožiti načrt Paulinove stiskalnice, ki je priznано zelo dobra. Čebelarji, ki se zanimajo za ta načrt, ga bodo lahko dobili po zelo nizki ceni, to je proti povračilu razmnoževalnih stroškov, ki ne bodo veliki. Načrt je v vseh podrobnostih izdelan tako natančno, da bo, kdor je mizarskega ali tesarskega dela količkaj vajen, po njem stiskalnico lahko sestavil.

Kdor želi imeti ta načrt, naj to javi tajništvu do 15. decembra. Prepričani smo, da boste ž njim zelo zadovoljni.

Tajnik.

Važna odločba glede obdavčenja čebelarjev.
Št. 67.

Čebelarškemu društvu za Slovenijo
v Ljubljani.

Odgovarjajoč na prošnjo »Saveza« v zadevi obdavčevanja čebelarjev z davkom na dohodke od čebel je gospod kmetijski minister z rešenjem z dne 30. sept. 1929, št. 26.530, poslal sledeči odgovor g. finančnega ministra, nanašajoč se na to stvar:

Čebelarstvo kot stranska panoga kmetijstva načelno ni podvrženo davku. Toda ako se ta posel izvršuje redno in pretežno kot samostojno obrtno podjetje, ga je smatrati za davčni predmet tudi pri kmetovalcih (čl. 45. zakona o neposrednih davkih).

Ako se s tem poslom bavijo osebe, ki nimajo s kmetijstvom ničesar skupnega in ki nimajo niti svojega zemljišča, niti zemljišča v zakupu ali pa zemljišča, do katerega imajo pravico užitka, potem dobi čebelarstvo, ako prekorači meje delovanja za lastno potrebo, značaj obrti in podleže davku.

Na podlagi tega zavisi davčna prostost čebelarstva od konkretnih okolnosti in so davka prosti ne samo kmetje, marveč tudi ostali čebelarji, ako so okolnosti, na katere veže zakon pravico do davčne oprostitve, v konkretnem primeru dane.

V zvezi s tem pojasnilom je dal g. finančni minister vsem davčnim oblastim navodila, da je smatrati vse čebelarje, ki čebelarijo v mejah lastne potrebe, za davka proste.

V Beogradu, dne 10. oktobra 1929.

Za Zvezo jugoslovanskih čebelarških društev:

Svetozar K. Gjorgjević, predsednik.

Milan Maksimović, tajnik.

Čebelarje, katere bi davčne oblasti kljub temu odloku obdavčile, pozivamo, da to nemudoma naznanijo osrednjemu društvu zaradi intervencije pri ministrtvu.

Podružnične vesti.

Občni zbori po podružnicah.

Škofjeloška podružnica dne 15. decembra ob 9 v Društvenem domu. Spored običajni.

Sv. Trojica v Slov. gor. dne 22. decembra v samostanu po prvi maši.

Bohinjska Bistrica dne 8. decembra ob pol 3 popoldne v osnovni šoli na Boh. Bistrici. Vsi člani naj se zbora udeležijo, pripeljejo naj pa še čebelarje, ki še niso člani.

Celje in okolica dne 15. decembra ob pol 15 v posvetovalnici občine Okolica Celje na Bregu. Tudi se bo predavalo o čebelnih boleznih in njih zatiranju. Vabimo na zbor tudi neorganizirane čebelarje. — Kosi.

Hoče 15. decembra v šoli po sv. maši. Vabimo tudi nečlane!

Velke Lašče dne 22. decembra po jutranji maši v šoli. Dnevni red običajni. Želimo obilne udeležbe!

Krka na novega leta dan po jutranji maši.

Št. Rupert pri Mokronogu dne 15. decembra ob dveh popoldne v dolnji šoli v Št. Rupertu. Pol ure prej je odborova seja.

Št. Andraž v Slov. gor. dne 15. decembra ob pol treh popoldne pri Tomažu Fošu.

Laze pri Planini dne 26. decembra ob pol treh pri g. Franu Kermavnarju.

Črna dne 15. decembra ob 9 v osnovni šoli.

Breznica dne 15. decembra ob treh popoldne v osnovni šoli.

Beltinci dne 22. decembra ob devetih dopoldne v šoli v Beltincih.

Konjice dne 8. decembra ob osmih v deški šoli v Konjicah.

Podpeca dne 6. januarja 1930 ob dveh popoldne v šoli v Podpeci.

Domžale dne 8. decembra ob 10 dopoldne v osnovni šoli v Domžalah, I. nadstropje, III. razred.

Tacen dne 26. decembra ob treh popoldne pri Ivanu Snoju.

Kranj dne 15. decembra ob 15 v gostilni pri Mavrilu Majerju. Poleg obravnavanja običajnih zadev se bodo zbirali tudi podatki za popis čebelarstva v kranjskem okolišu in o zadrugarstvu ter o povzdigi čebelarstva.

Ljubljana in okolica dne 22. decembra ob 10 dopoldne na moškem učiteljišču v Ljubljani, prtiličje, desno.

Ljutomer dne 15. decembra po osmi maši v meščanski šoli.

Poljanska dolina na sv. Štefana dan (26. decembra) ob treh popoldne v Srednji vasi pri »Anžonovcu«.

Udeležba članov na zborih je obvezna! Vsak član naj privede na zbor vsaj še enega nečlana. Dnevni redi na vseh občnih zborih so običajni.

Iz Črnega grabna. Pod okriljem čebelarke podružnice za Krtino in okolico se je vršil v nedeljo, dne 6. oktobra t. l. čebelarški sestanek s predavanjem v Krašnji. Iz vse dolge in ozke doline in izpod obronkov znane Limbarske gore (Sv. Valentina) se je zbralo pri čebelnjaku gospoda župnika

Breceljnika nad 20 vnetih čebelarjev, ki so v veselem kramljanju reševali letošnje čebelarstvo leto. Ob petnajstih se je oglasil glavni predavatelj na tem sestanku, gospod Jože Okorn, in je z močnim glasom podajal svoje nasvete za vzimljenje. Dobro smo ga vsi slišali, dasi je sedel v radiofonskem študiju v Ljubljani. Bil je namenjen osebnim predavati na tem sestanku, a je moral žal izostati. Ušel pa nam vendar ni! Da smo lahko sledili Okornovim izvajanjem, gre v prvi vrsti zahvala gospodu župniku, ki nam je radevolje dal radijski zvočnik na razpolago. Njemu gre še nadaljnja hvala za trud, da je sklical ta sestanek in ga sploh omogočil. Gospod župnik je sam vnet čebelar in je pomagal z besedo in dejanjem, kjer je le mogel. Ko je zopet zapela ljubljanska kukavica, smo se zbrali v čebelnjaku, kjer je predaval g. Julij Mayer, šolski upravitelj iz Doba, o pomeju čebelarjenja sploh. Primerjal je način v kranjiških s čebelarjenjem v A.-Z. panju, obenem pa praktično vse pokazal na vzorno izdelanih panjih gospoda župnika, ki jih je izgotovil kmetski mizar-čebelar. Vsi navzočni so izvajanjem pozorno sledili in potem vneto posegali v debato. Marsikatero dobro vprašanje je pričalo, da so se v predavanju poglobili. Vsi smo odnesli najprijetnejše vtise. Upam, da se na pomlad zdravi in zadovoljni snidemo na zopetnem sestanku. — J. M.

Šmartno ob Paki. V seji pripravljalnega odbora za podružnice v Šmartnem ob Paki, dne 17. t. m., se je sklenilo, da se bo vršil ustanovni občni zbor podružnice v nedeljo, dne 15. decembra 1929 ob pol devetih dopoldne v šoli z naslednjim dnevnim redom: 1. Poročilo predsednika in tajnika pripravljalnega odbora. 2. Čitanje pravil. 3. Volitev novega odbora. 4. Plačevanje članarine in prejetje novih članov. 5. Predavanje. 6. Slučajnosti. Čebelarški pozdrav! — Tajnik.

Pozor, štajerski čebelarji!

V raznih prodajalnah v Celju se je pojavil ponarejeni vosek, ki sestoji iz barvanega parafina in čebelnega voska, in ga prodajajo kot parketni vosek po 32 do 35 Din kg. Prodajalci (trgovci) so ga nabavili od Hrvatov, ki ga dovažajo po več 100 kg in ga ponujajo po vseh trgovinah. Usodno pri tej ponaredbi je, da ima blago barvo čebelnega voska in je tudi vlit v hlebe kakor pravi čebelni vosek.

Nizka cena in vnana podobnost z naravnim čebelnim voskom je že dva čebelarja zapeljala, da sta si hotela nabaviti tega voska za satnice, a sta bila pravočasno pregovorjena, da sta opustila nameri.

Bati se je, da bodo čebelarji sami izdelovali satnice iz tega voska; zgodilo se bo gotovo, da bodo prinašali tak vosek v zameno za satnice. V interesu pristnosti voska v posameznih čebelarstvih je, da se ta ponarejen vosek ne rabi za izdelavo satnic, posebno ker bo čebelarstvo slabo ustrezno s tem nadomestkom. Svarimo čebelarje pred nakupom takega voska.

Drobiž.

Počaščenje gospoda Antona Žnideršiča.

Od 9. do 12. avgusta t. l. je zboroval v Berlinu klub »Apis«, čebelarstva organizacija, v kateri so zastopani vsi kulturni narodi

sveta. Pri volitvah v novi odbor je bil izvoljen naš čebelarški prvak g. Anton Žnideršič iz Ilirske Bistrice za podpredsednika kluba. Čestitamo!

Odlikovanje čebelarja Valentina Noča. Znani škofjeloški čebelar in izvoznik Valentin Noč je bil na svetovni razstavi v Barceloni odlikovan z veliko zlato kolajno. Jugoslovanski med, ki ga je razstavil, je vzbujal splošno zanimanje. Odlikovancu prav od srca čestitamo!

Cena medu. Zaradi lanske in letošnje dobre letine niso cene za med take, kakršnih si želimo in ki bi bile primerne dejanski vrednosti tega zlahtnega pridelka. Čebelarji silijo z blagom na trg, ker so njih mošnjice prazne, obilica ponudeb pa podira ceno. Kako daleč smo že prišli, dokazuje sledeči primer. Nekdo izmed naših odbornikov je povprašal pri nekem veletržcu, ki potrebuje znatno količino medu, ali bi kupil 1000 kg ajdovca od neke čebelarške podružnice. Trгоvec je bil voljan kupiti, toda le za ceno 12 Din za kilogram.

Takih primerov je mnogo, pa vse kaže, da čebelarji kupe grenkosti še niso izpili do dna in da utegnejo cene ajdovcu pasti celo na 10 Din za kg. Prav nič ne dvomim, da se bodo dobili čebelarji, ki ga bodo dali tudi po tej ceni. Sila kola lomi!

V splošnem se gibljejo cene od 14 Din (za ajdovca) do 16 Din (za finega cvetličnega), vse to pa le pri kupčiji na debelo.

Kupčija je še vedno mrtva, dasi smo pričakovali, da bo v novembru nekoliko oživela.

Izvoza ni nobenega in ga tudi ni pričakovati v toliki meri, da bi se cene na domačem trgu izboljšale. Nemčija sicer uvaža mnogo medu, toda kupuje ga večinoma v Ameriki in v Rusiji. Kako slabo ceno ima ajdovec tuje ga izvora v Nemčiji, posnamem iz cenika »I« veletvrdke Sommer v Bremenu, ki ponuja neocarinen ruski ajdovec po 84 Mk za 100 kg, t. j. po 1135 Din (11 Din 35 p za kg). Naš izvoznik bi smel tedaj ajdovec plačevati največ po 7 Din, ako bi hotel priti na svoj račun.

Teh obupnih razmer pa nismo čebelarji povsem sami krivi. Prejšnje naše vlade se pri sklepanju trgovinskih pogodb s tujimi državami prav nič niso ozirale na življenjske potrebe čebelarjev. Zaradi tega nam je sedaj izvoz medu onemogočen, kajti visoke carine, ki so jih uvedle skoraj vse evropske države na uvoz tujega medu, onemogočajo tudi izvoz našega medu, ker ga pač ne moremo prodajati po taki ceni, da bi naši izvozniki mogli z uspehom konkurirati na evropskih tržiščih. Dosti krivde pa leži tudi na strani čebelarjev samih, ki niso pravočasno stavili trgovinskemu ministrstvu svojih zahtev, na katere naj bi se brezpogojno oziralo pri sklepanju trgovinskih pogodb.

Te dni sem čul iz ust predsednika »Zveze jugoslov. čeb. društev«, da bi bilo prav sedaj mogoče na Poljskem pripraviti tla za izvoz našega ajdovca, ako bi se naše trgovsko ministrtvo le nekoliko potrudilo. Mi smo že pred vojno izvažali mnogo medu v Galicijo, ker ga tam potrebujejo za medico, ki je iz ajdovca posebno dobra. Zato bi bilo umestno, da bi zastavila »Zveza« vse sile, da pospeši ugodno ureditev te zadeve. Ako bi »L. z.« to dosegla, bi storila čebelarjem neprecenljivo uslugo, za katero bi ji bili globoko hvaležni. Skrajni čas je, da se zganemo, kajti od samih besed in obljub jugoslovanski čebelarji ne bodo mogli živeti. Sila je velika, zato je treba naglega in vztrajnega dela, ako nočemo, da vzame naše čebelarstvo — vrag.

Lepo priznanje. Vodja zagrebške čebelarške zadruga, g. Oton Mayer, mi je pred kratkim omenil, da je letos v Sloveniji nakupil znatne množine cvetličnega medu in voska. Vse blago je bilo v vsakem pogledu brezhibno, prvovrstno po kakovosti in gostoti ter odlično zlasti kar se tiče čistoče. Tudi vosek je bil nenavadno lep.

To nepristransko priznanje me je zelo razveselilo, ker dokazuje, da znajo naši čebelarji blago za kupčijo pravilno pripraviti, če le hočejo. Zlasti blago iz črnomaljskega okraja je bilo zelo lepo in dobro.

O verandi in begalnicí so sodbe čebelarjev precej kritične. Brada, s katero verando zapiramo, se ob deževnem vremenu tako napne, da panja ne moremo zapreti. Pa tudi veži se zelo. Skozi begalnico čebele nočejo, še manj pa troti. To je velika hiba, ker bi morali troti po prestavljanju iz medišča odleteti. Ker tega ne morejo, poginejo v medišču in reščka je jeseni posuta s suhimi troti. Kaj porečejo na vse to pristaši verande in begalnice?

Cena voska je na svetovnem tržišču zelo padla. Prekomorsko (zlasti afriško) blago notira na londonski blagovni borzi 36 Din za kg. Ponudeb je dovolj. Naš blagovni oddelek je nakupil znatno množino voska in bo spomladi lahko postregel vsem čebelarjem s satnicami.

Ali lipa medí? To vprašanje se je v »Sl. Č.« že pred leti večkrat obravnavalo in mnogo naših čebelarjev je ostalo pri mnenju, da lipa sploh ne medí, oziroma da je medenje lipovega cvetja tako neznamno, da nimajo čebele od te rastline ničesar. Istega mnenja je tudi mnogo nemških čebelarjev; tako vsaj sodim po člankih, ki se pojavljajo kdaj pa kdaj v nemških čebelarških listih.

Vedno sem dvomil o resničnosti teh trditev. V starih časih, ko je bilo še več lipe, so imele

čebele na njej dobro bero. To so stari čebelarji prav dobro vedeli, čeprav niso imeli panjev na tehtnici. Sedaj je pa lipe malo, tako malo, da čebelam res nič ne zaleže. Toda kjer stoji lipa na globoki zemlji in je bujne rasti, medí obilno, ako je vreme za medenje ugodno, namreč mila toplota in dovolj vlage v zraku. Rusija prideluje ogromne množine lipovega medu, pa tudi v Jugoslaviji so kraji, kjer imajo čebele na lipi neverjetno obilno bero, n. pr. v Sremu, kjer so po nekod celi gozdovi samih starih lip. Znameniti v tem pogledu so lipovi gozdi v Fruški gori, obsežnem gričevju v Sremu, kjer naberejo čebele mnogo krasnega lipovega medu. Zlasti letos je tam lipa izdatno medila.

Iz povedanega sledi, da lipa resnično zelo medí, ako je vreme za to ugodno in ako raste na dobri zemlji.

Ajda na Ptujskem polju je letos nekatere dni medila nenavadno močno. Čebelar B. iz K. mi je pravil, da je z rokama zažrabil šop cvetja in ga nekoliko pomencal, pa sta bili dlani vsi medeni. To je bilo v čebelarskem svetem letu 1929.

Kako je z našim sotrudniškim naraščajem? Komur je mar usoda »Slov. Čebelarja«, se začudeno vprašuje, zakaj je med našimi mladimi čebelarji tako neznansko malo takih, ki bi hoteli pero sukati za napredek slovenskega čebelarstva. Ako pregledamo list, vidimo, da ga vzdržujejo v pretežni večini sami sotrudniki »stare šole«, ki niso več v mladeniških letih. Kadar teh ne bo, bo zazijala v vrstah sotrudnikov velika vrzel, ki je ne bo mogoče zamašiti z mladimi močmi, ker jih ne bo. To dejstvo mora s skrbjo navdati vse tiste, ki jim je bodočnost našega čebelarstva pri srcu.

Včasih so tudi kmetiški čebelarji pošiljali prispevke za list. S trdo roko, ki je bila peresa malo vajena, so bili pisani tisti nadvse zanimivi članki, zanimivi zaradi vsebine, lepote jezika in zaradi svoje jedrnatosti. Dandanes tudi teh ni več. Kako to? Pogrešamo jih zelo! Pogrešamo pa tudi tiste, ki se jim je »Sl. Č.« iz kakršnegakoli vzroka zameril. Marsikoga je užalila krepka kritika kakega njegovega spisa. So tudi taki, ki so takoj užaljeni, ako »Sl. Č.« ne objavi njihovih prispevkov nemudoma. Odvadili smo se potrpežljivosti in smo postali preveč občutljivi! Kako prijetni so bili tisti časi, ko smo drug drugemu v »Sl. Č.« glave sekali, se zbadali, kar se je dalo, in se tako »podajali«, da včasih res že ni bilo prav, pa vse samo »zavoljo stroke«, a ni nobenemu niti na misel prišlo,

da bi se kupal in se ni zgodilo, da bi zaradi tega trpel »Sl. Č.«

Prav lepo bi bilo, ako bi se v novem ietu oglasilo v »Sl. Č.« kaj več čebelarjev. Spominjo naj se ga tudi tisti, ki jim je bil učitelj in vodnik po trnjevem potu čebelarja-začetnika. Pošiljajte vendar prispevkov od vseh strani naše ožje domovine, da se bolje spoznamo in da zvemo, kako kaj v raznih krajih čebelarijo in napredujejo!

Nedotakljivost čebelnega gnezda. Pri starem načinu čebelarjenja v kranjičih so bile čebele vsaj v toliko na varnem pred preveliko umnostjo čebelarjevo, da jim ni mogel kadarkoli razdirati gnezda. Nemoteno so se lahko razvijale, ako izvzamemo tisto pogosto »špeganje« v panj, ki se mu čebelar-začetnik ne more odreči, pa če mu še tako dopoveduješ, da to ne sme biti. Panj s premičnim satjem pa čestokrat postane v rokah neukega in preveč radovednega čebelarja prava mučilnica za čebelno družino. Tak čebelar nprestano vlačí sate iz panja, jih izmenjava in zamenjava, »urejuje« gnezdo, ga razširja in zožuje, kakor pač nanesejo prilike in okolnosti, vse to pa čisto po strogih pravilih čebelarstva in po najnovejših metodah, kajpada! Tak čebelar nima pojma o strogem redu, ki vlada v gnezdu, o redu, ki je sad večmesečnega truda tisočerih in tisočerih marljivih živalic. Njemu se niti ne sanja, da predstavlja vseskupna zalega harmonično celoto, čije nedotakljivost mora biti vsakemu čebelarju sveta. En sam zaleženi sat postavi narobe v panj ali na drugo mesto pa si napravlí v čebelnem gnezdu velik nered, čebelni družini pa veliko zlo! Ako gledaš v kolesje žepne ure, se čudiš človeškemu umu, ki je ustvaril ta mehanizem. Zavedaš se, da se drobnih kolesec ne smeš dotakniti. Kadar pa brskaš po čebelnem gnezdu, posega tvoja nasilna roka v živo telo, ki predstavlja tisočkrat večje čudo, nego je kolesje ure. Prvo pravilo vsakega pravega čebelarja mora biti, da za nobeno ceno ne moti in ne izpreminja reda v čebelnem gnezdu. Le čebelar, ki se bo vestno ravnal po tem načelu, sme pričakovati, da bo s svojimi čebelami dosegel uspehe.

Listnica uredništva.

Prav vesele in srečne božične praznike
želim sotrudnikom in čebelarjem!

*

Gospode sotrudnike lepo prosimo za prispevke za januarsko številko. Gradiva zelo primanjkuje.

Cenik čebelarskega orodja in potrebščin,

ki jih ima v zalogi blagovni oddelek Čebelarskega društva za Slovenijo v Ljubljani, Jugoslovanska knjigarna, Pred škofijo (poleg stolne cerkve).

Predmet	Cena	
	Din	p
1. Pripomočki za pomirjenje čebel oziroma za varstvo proti piku.		
Brizgalnica za roje	120	—
Euskol, 3 kosi, novo impregnirani	2	—
Kadilniki (boljši)	75	—
Čebelarska kapa s tkanino	40	—
Čebelarska kapa, žimnata	46	—
Pajčolani	30	—
Pajčolani z žimnatim vložkom	40	—
Čebelarske pipe (pihalnik Dátthe)	60	—
Razpršilnik za škropljenje čebel z vodo, navaden	6	—
Razpršilnik za steklenice, zelo učinkovit, tudi za vrtno porabo	28	—
Čebelarske rokavice	60	—
Samokadilnik »Vulkan«	120	—
2. Pitanje čebel.		
Baloni za 1 liter	8	—
Baloni za 1 liter z odprtim podstavkom za pitanje iz medišča	16	—
Baloni za 1 liter z zaprtim podstavkom za pitanje iz medišča	18	—
Pitalnik za A. Ž.-panj iz bele pločevine	16	—
3. Matica.		
Barva za označevanje matice, garnitura (štiri barve)	18	—
Matičnice (kletke) raznih vrst od Din 2— do	13	—
Matičnice z oddelkom za hrano za razpošiljanje po pošti	3	—
4. Točenje, shranjevanje in konserviranje medu in voska.		
Čistilnik za med z dvojnimi sitom, iz zelo močne pločevine	130	—
Gonilo najnovejšega sistema (s poprečnim železom Din 230—)	200	—
Leseni obod za dozo za pošiljanje po železnici	10	—
Nastavek s taco za odkrivanje satja ob točenju medu	130	—
Nož za izpodrezavanje satja	10	—
Nož za odkrivanje satja	10	—
Pločevinaste posode za med, à 1/2 kg	3	—
Isto à 1 kg	4	—
Isto à 2 kg	7	—
Isto à 5 kg	10	—
Pločevinaste posode za med, za 25 kg	40	—
Leseni sodi za 50 kg	50	—
Odtočna štula	70	—
Pločevinasto síto za čiščenje medu (dvojno)	60	—
Stekleničica za pošiljanje medu kot vzorec	3	—
Pločevinasto točilo za 3 satnike	950	—
Topilnik za voščine	80	—
Vilice za odkrivanje satja	24	—
5. Satnice in žičenje.		
Deska za pritrdjevanje satnic	6	—
Garnitura za vdelavo satnic (dvojni topilnik za vosek, cevka za lepljenje)	30	—

Predmet

Cena

Din p

Kolesce za vtiranje žice, boljše	18	—
Luknjač za okvirčke	55	—
Satnice, 1 kg	70	—
Svetiljke za zalivanje satnic »Gratze«	42	—
Šilo za vrtanje luknjic	3	—
Žica v klobčiču, pocinjena	4	—
Žica, najfinejša, v originalnem zavitku, 1 zavitek	6	—

6. Panj in njega deli.

A. Ž.-panj na 9 satnikov z verando	285	—
A. Ž.-panj na 10 satnikov z verando	325	—
Kovinski deli za A. Ž.-panj:		
a) 6 finih palic, 40 cm, à Din 1.—	6	—
b) 2 nosilca za matično rešetko, à Din 1:50	3	—
c) 2 tečaja za vratca, à Din 1:0	3	—
d) 4 tečaji za brade, à Din —75	3	—
e) 2 mreži za okenca, à Din 4.—	8	—
f) 4 zapahi za okenca, à Din —50	2	—
g) 2 zaporici za zaklopnico, à Din —25	—	50
h) ¼ kg kvačic pocinkanih (1 kg Din 18.—)	5	—
i) kljukica za vratca	—	50
j) rešetka za 1 panj, zelo močna, brušena	15	—
Žična mreža za okenca (pocinkana), kvadratni meter	38	—
Okvirčki za A. Ž.-panje (nezbiti), za komad	1	75
Pločevinasta razstojšča, namesto kvačic, za 9 ali 10 satnikov	2	50
Matična rešetka, nemškega fabrikata, kvadratni meter	150	—
Matična rešetka, najfinejša, sestavljena iz palčic, 34×15 cm	18	—
Zapahi za žrela:		
a) kovinski, enostranski	2	—
b) leseni (Trinkov sestav) s peresom	1	50

7. Pripomočki za delo v in izven panja.

Kleščice za A. Ž.-panje	28	—
Kleščice za gorko stavbo	25	—
Zaklopna kozica za odlaganje satnikov s čebelami	50	—
Lesen sipalnik za A. Ž.-panje na 9 in 10 satnikov	25	—
Strgulja za snaženje A. Ž.-panjev	10	—
Ščetica za ometanje čebel	8	—

8. Razno.

Odvijač za vijake	3	—
Jeklena šablona in zabijač (priprava za pritrjevanje kvačic)	24	—
Tehtnica za obljudene panje	1150	—

V področju osrednjega odbora se je ustanovil poseben odsek za blagovni oddelek, katerega naloga je organizirati nakup in prodajo čebelarških potrebščin, voska in medu ter na ta način pomoči tako članom kakor društvu. Imel bo v zalogi le prvovrstno blago po zmernih cenah. Čebelarji! Podpirajte to društveno ustanovo s tem, da svoje potrebščine le pri njej kupujete. Dobrodošli so odseku vsi dobri nasveti in misli s strani članov.